

A NAP INTERJÚJA Lezsák Sándorral

Minden párt hozza létre beszélgetőfórumát

— *Mi a célja, az üzenete a Lakiteleken immár második alkalommal megrendezett falunapoknak?* — kérdeztük Lezsák Sándort, az MDF alelnökét.

— Két nagyon fontos célja van ezeknek a rendezvényeknek. Az egyik, hogy legyen végre egy olyan találkozóhely, ahol az emberek megismerhetik egymás tevékenységét, problémáit, véleményét. Erre nem csak az MDF-en belül van szükség, hanem minden párt köré szerveződő közösségnek létre kellene hoznia a maga beszélgető fórumait, ahol saját gondjaikkal foglalkozhatnának, ahol egy-egy térség nehézségeinek megoldásában találhatnának segítséget az emberek. Mi itt Lakiteleken megpróbáltuk megteremteni ezt a napi gondok megoldásában is támogatást nyújtó fórumot.

A rendezvény másik célja, hogy a Nemzeti Antológia keretében olyan emberek, akik az én értékefeletem szerint érzékeny, figyelmeztető műszerek, valósághű helyzetképet fessenek társadalmunk bajairól.

— *A Nemzeti Antológia során Balczó András úgy fogalmazott, meg kellene rendezni ismét ugyanazokkal az emberekkel — és csak velük —*

az öt évvel ezelőtti lakiteleki találkozót. Ön szerint megvalósítható ez a javaslat, segítené-e az ellentétek feloldását?

— Egy újabb lakiteleki találkozó paródia volna, paródiája az eredeti gondolatoknak, az eredeti szándékoknak. Azt hiszem, hogy akár az 1987-es, akár a 88-as lakiteleki találkozó más történelmi környezetben született, és az eltelt pár esztendő is változtatott a körülményeken. Rendezze meg mindenki, minden szellemi irányzat a maga találkozóját és ne azt vizsgálja, ami sértő a másik tevékenységében, de óvja saját gondolatrendszerének értékeit. Így könnyebb lenne megtalálni a közös értékeket, és abból megszülehetne egy igazi nagy nemzeti antológia.

— *A Nemzeti Antológia egyik központi kérdését a médiumok sorsa jelentette. Ön szerint miért alakult ki a társadalmi megosztó feszültség a rádió és a televízió vezetése körül?*

— Az elmúlt két esztendőben nem tudtunk megélni semmit sikerélményként, és ezt iszonyúnak tartom. Ebben történelmi felelősség terheli a rádió és a televízió elnökét. Évszázadokat meghatározó eseményekről — a nemzeti függetlenség létrejöttéről, alapvető törvények meg-

születéséről — nem tudósítottak értéküknek, súlyuknak megfelelően. Abban bűnös Gombár Csaba és Hankiss Elemér — lehet, hogy a tisztességük megvolt hozzá —, hogy nem tudták a nyilvánosság szentháromságát biztosítani. Az újságírói hivatás szentháromsága — véleményem szerint —, hogy legyen pedagógus, orvos és művész egy személyben a közvéleményt tájékoztató ember.

— *A Nemzeti Antológia bevezetőjében ön meglehetősen sötét képet festett mai közállapainkról. Hogyan lehetne az ön által annyira hiányolt értékek hiteltel visszaadni?*

— Úgy gondolom, hogy ez a „vakációzó” Magyarország most éli meg a rendszerváltoztató, alkotmányos folyamat legnehezebb időszakát. A jelenlegi utóféjások azonban, egy sikeres műtét következményei. Abban reménykedem, hogy egyre több helyen jelenik meg az a felismerés, hogy valójában nem a tagadás, de az igenlés lehetőségeinek keresésével találjuk meg az élet minden területére a biztatást adó tennivalókat.